

Arrest

nr. 295 954 van 20 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Haroonkhel, een subdorp van Sangar in het district Alingar, gelegen in de provincie Laghman. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U was ingeschreven op school voor drie jaar maar ging er niet vaak naartoe. U hielp uw vader daarnaast soms op de gronden. Uw vader was vroeger werkzaam voor de overheid, u denkt dat hij een chauffeur was. Uw oudere broer E.(...) was gedurende vier jaar werkzaam voor het Afghaanse Nationale Leger en was gestationeerd in Helmand.

Ongeveer twee maanden voor uw vertrek gaf de oom langs vaderszijde van uw vader, Hassan, zijn grond mondeling aan uw ouders. Jullie verhuisden naar zijn huis en woonden samen met hem in. Sindsdien kenden jullie een grondconflict met uw neef langs vaderszijde, Z.(...), die naast H.(...) en jullie woonde. Z.(...) was sinds lang lid van de taliban en hij was jaloers dat jullie deze grond hadden gekregen van Hassan. Hij begon op het moment van jullie verhuis jullie oude huis in het dorp te gebruiken als verblijfplaats voor de taliban. Uw moeder stuurde u drie maal naar hem om hem te melden dat ze deze plaats moesten verlaten want de overheid zou misschien een inval doen en dan zou jullie huis vernield worden. De derde keer dat u Z.(...) hierover aansprak, zei hij u dat als er een inval zou komen het huis dan zeker vernield zou worden. Diezelfde dag ging u aan het eind van de namiddag naar het huis van uw zus en schoonbroer waar u de nacht doorbracht. 's Nachts was er een inval door de Amerikanen op deze taliban in jullie oude huis waarbij sommige taliban werden vermoord en anderen konden wegvlugten. De volgende morgen kwam uw neef over deze inval te weten en hij beschuldigde u van spionage. Hij kwam bij jullie huis langs op zoek naar u maar u was niet thuis. Uw broer E.(...), die diezelfde nacht in het geheim naar huis was gekomen met verlof namen namen ze mee en vermoordden hem. Uw vader belde naar uw schoonbroer om hem over het incident te vertellen en om u niet meer terug naar huis te sturen. Uw schoonbroer regelde vervolgens uw vertrek.

U verliet in de zomer van 2017 Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U verbleef gedurende twee jaar in Turkije waar u werkte. U kwam op 24 augustus 2021 aan in België waar u op 25 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw originele taskara, een kopie van de taskara, het rijbewijs en een document van een voormalige overheidsjob van uw vader, de taskara van uw broer E.(...), documenten, stukken en twee foto's over zijn werk bij het leger, een foto van u met uw broer E.(...), een foto van u met uw broer E.(...) en vader en foto's van onderweg in Turkije.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw **algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was** bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 zeventien jaar oud te zijn. Uw administratieve geboortedatum werd 31 augustus 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 4 oktober 2021 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw leeftijd echter vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op 1 januari 2002. Rekening houdende met deze geboortedatum van 1 januari 2002 wil dit zeggen dat u ook minstens achttien jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 24 augustus 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 10 februari 2023 stelt u ongeveer achttien jaar oud te zijn en baseert u zich op wat uw moeder u gezegd zou hebben. Geconfronteerd met het leeftijdsonderzoek dat eerder hier in België werd uitgevoerd en waaruit bleek dat u ouder dan achttien jaar was, verklaart u dat toen u hier aankwam uw moeder u zei dat u ongeveer zeventien jaar oud was en u op basis daarvan nu dan achttien jaar bent. U poneert dat de leeftijd hier bepaald werd door een machine en dat het niet uw fout is en er niets aan kan doen. U voegt hier nog aan toe dat u uw taskara heeft bezorgd maar dat hier het resultaat van de machine telt. Uit de vertaling van uw taskara blijkt vooral dat uw leeftijd op basis van uw uiterlijke verschijning geschat werd. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten zoals taskara's afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (een kopie van de informatie waarop dit gebaseerd is, werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U blijft met andere woorden volhouden minderjarig te zijn geweest toen u uw verzoek om internationale bescherming indiende en zelfs nog achttien jaar te zijn tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ook eerder bij DVZ bleef u volhouden dat uw echte leeftijd zeventien jaar was. U beweerde daar namelijk vier jaar geleden, toen u dertien jaar oud was, te zijn vertrokken (Verklaring DVZ, punt 10). In Roemenië heeft u zich bovendien nog jonger voorgedaan: daar zou uw geboortedatum

geregistreerd staan op 1 januari 2006 (Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 01/10/2021; Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 03/11/2021). Dat uw geboortjaar op basis van de leeftijdstest aangepast werd van 31 augustus 2004 naar 1 januari 2002, is toch wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder zowel in Bulgarije als in Roemenië, respectievelijk op 28 april 2021 en 3 juni 2021, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result; Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 01/10/2021; Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 03/11/2021 in het administratief dossier). In Roemenië verdween u echter met de noorderzon waardoor uw verzoek om internationale bescherming werd ingetrokken. Evenwel gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS of u eerder in een ander land asiel aanvroeg, stelt u niet vrijwillig ergens anders asiel te hebben aangevraagd maar wel door de politie te zijn gearresteerd en vingerafdrukken te hebben moeten afgeven (CGVS, p. 24). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleef u eerder volhouden nergens anders een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en enkel vingerafdrukken te hebben afgegeven. In welke landen weet u evenwel niet (Verklaring DVZ, punt 22 en punt 24). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en Roemenië en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een **gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming**.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. **Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn hoegenaamd niet overtuigend.**

Ten eerste kan er **geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw neef Z.(...) lid was van de taliban**. Zo start u het persoonlijk onderhoud bij het CGVS met onder andere de opmerking dat Z.(...) uw neef langs vaderszijde is en niet die van uw vader, zoals u bij DVZ zou hebben aangegeven. Hij zou met andere woorden de zoon van uw oom langs vaderszijde zijn (CGVS, p. 3). Bij DVZ verklaarde u evenwel dat Z.(...) uw oom was. Geconfronteerd met hetgeen u in uw vorig interview pretendeerde, herhaalt u dat ze toen neerschreven dat hij uw oom langs vaderszijde was maar dat dit niet het geval is. Gevraagd hoe het komt dat deze fout gemaakt werd, stelt u dat u geen idee heeft. Uw sociaal assistent zou het verslag aan u hebben voorgelezen en u merkte onder andere deze fout toen op. U werd verteld de fouten recht te zetten tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 3). Dat u echter deze fouten niet reeds corrigeerde toen het verslag bij DVZ aan u werd voorgelezen en u het ter goedkeuring ondertekende, is opmerkelijk.

Voor zover u zich kan herinneren zou Z.(...) sinds meer dan twee à drie jaar lid van de taliban zijn en hij zou sinds heel lang contacten met de taliban gehad hebben (CGVS, p. 8). U zou nog een kind en heel jong geweest zijn (CGVS, p. 9). Welke rang deze neef bij de taliban had, kan u niet zeggen. U kent de rangen van de taliban niet en weet niet of hij een commandant of soldaat was. Ook over zijn taken of functies bij de taliban blijft u vaag, u haalt aan dat hij zoals de anderen in jullie oude huis verbleef en dat ze vochten en rond patrouilleerden. Of hij de leider was van de andere taliban die ook in jullie oude huis verbleven, kan u niet zeggen. U oppert vaagweg dat hij misschien verantwoordelijk was voor hen of dat hij misschien een vriend was van hen of dat zij vrienden waren voor wie hij werkte (CGVS, p. 10-11). Dat u zo weinig weet te vertellen over uw eigen neef, die sinds heel lang lid zou geweest zijn van de taliban en met wie jullie persoonlijke problemen zouden gekregen hebben, is eigenaardig. Temeer hij in die laatste periode naast jullie woonde (CGVS, p. 7).

Verder legt u **tegenstrijdige verklaringen af bij uw opeenvolgende onderhouden bij DVZ en het CGVS waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde grondconflict**. Waar u bij DVZ verklaarde dat de oom van uw vader, genaamd Hassan, een stuk van de grond aan de familie had gegeven en zijn zonen ertegen waren en deze grond met geweld wilden teruggeisen, voert u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat deze oom H.(...)helemaal geen kinderen had (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 2). U voegt hier nog aan toe dat u niet weet of de tolk het verkeerd begrepen heeft of dat u de vraag verkeerd heeft beantwoord (CGVS, p. 2). Dat u echter bij DVZ uitdrukkelijk aangaf dat de zonen van deze oom, die gelinkt waren aan de taliban, u en de hele familie met de dood bedreigd hadden om deze grond terug te eisen, terwijl deze oom in werkelijkheid helemaal geen zonen zou hebben, doet de wenkbrauwen fronsen. De reden waarom uw verklaringen bij DVZ afwijken van deze bij het CGVS kent u niet. U voert aan dat u zichzelf misschien niet correct heeft uitgelegd of moe was van uw reisweg en daarom misschien fouten maakte of dat de tolk misschien niet alles zou begrepen hebben (CGVS, p. 21-22). Deze poging tot verweer kan evenwel niet overtuigen. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming repte u bovendien met geen woord over dit grondconflict. U haalde daar enkel aan dat u vertrokken was uit Afghanistan omwille van problemen met de taliban dewelke u wilden rekruteren (Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdeling). Tijdens uw interviews bij de DVZ en het CGVS maakt u dan weer nergens gewag over deze gedwongen rekrutering van de taliban maar spreekt u enkel nog over uw familieleden bij de taliban die u wilden vermoorden omwille van de vete met hen (CGVS, p. 17 en 19). Ook bent u tegenstrijdig tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over wanneer de oom van uw vader H.(...)zijn grond aan uw vader zou hebben gegeven. Waar u eerst beweert dat hij ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan het land op jullie naam zette en jullie verhuisden naar zijn huis om bij hem in te wonen, stelt u later tijdens het persoonlijk onderhoud dat jullie ongeveer twee maanden voor uw vertrek verhuisden naar het huis van de oom van uw vader en de taliban in deze laatste twee maanden jullie oude huis in gebruik namen (CGVS, p. 8, 10 en 12).

Voorts kan er **geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat de taliban u beschuldigen van spionage**. Gevraagd waarom u beschuldigd werd van spionage daar u toch geen banden met de overheid had, bevestigt u dat u inderdaad geen linken met de autoriteiten had en niets deed, maar dat het allemaal een excuus was voor het grondconflict en om de grond in te nemen (CGVS, p. 19-20). Aangezien er echter aan dit beweerde grondconflict geen geloof kan worden gehecht, wordt er ook geen geloof gehecht aan de beweerde beschuldiging van spionage.

Tevens is het **weinig geloofwaardig dat de taliban uw broer E.(...) vermoordden**. Waar u bij DVZ beweerde dat de inval van de taliban bij u thuis, waarbij ze u zochten, in de avond plaatsvond, corrigeert u zichzelf aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw neef en zijn talibanvrienden vroeg in de ochtend naar uw huis kwamen om u te zoeken (Vragenlijst, punt 5; CGVS, 2 en 19). Ook hier dient opgemerkt te worden dat u deze fout vreemd genoeg niet eerder corrigeerde toen het verslag bij DVZ aan u werd voorgelezen en u het verslag ter bevestiging ondertekende. Dat uw broer net diezelfde nacht naar huis zou gekomen zijn met verlof, is wel heel toevallig. Temeer u pretendeerde dat hij maar eens per jaar met verlof naar huis kwam in het geheim (CGVS, p. 15). Dat uw neef bovendien op de hoogte zou geweest zijn over uw broer zijn werk, kan niet overtuigen. U beweerde namelijk dat in het begin niemand op de hoogte was van uw broer zijn dienst in het leger (CGVS, p. 15). Als iemand naar uw broer vroeg, zouden jullie altijd tegen die persoon gezegd hebben dat hij werkte in Kabul (CGVS, p. 20). Uw neef zou er in de laatste periode achter zijn gekomen dat hij werkte voor het leger maar hoe hij erachter kwam, weet u niet. U stelt dat misschien iemand hem dit vertelde of dat hij iets zag. Gevraagd wie hem zou hebben geïnformeerd, daar heeft u geen idee over (CGVS, p. 15 en 20). Waar u trouwens bij het CGVS verklaarde dat uw neef Z.(...) en zijn collega's uw broer vermoordden, poneerde u evenwel bij DVZ dat de zonen van H.(...)wisten dat uw broer E.(...) bij het leger zat en hem vermoordden omdat uw broer niet wilde stoppen met zijn werk (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 17 en 19).

Wat uw situatie betreft, kan tot slot worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Over uw broer zijn werk bij het nationale leger kan u zo goed als geen informatie geven. Enkel dat hij vier jaar diende in het district Grishk van de provincie Helmand. Ook over zijn documenten weet u niets te vertellen. U verschuilt zich achter de bewering dat u analfaabeet bent en niet kan lezen over wat de documenten gaan en niemand zou u meer informatie over de documenten gegeven hebben toen u ze ontving (CGVS, p. 14). Twee foto's laten een man in uniform met wapen zien.

Aan foto's kan weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U bezorgde u een kopie van het rijbewijs van uw vader. Wat uw vader precies van werk deed, kan u niet zeggen. Hij zou u verteld hebben dat hij de autoriteiten diende en u denkt dat hij een chauffeur was. U baseert zich hiervoor op het document met symbolen van voertuigen maar meer over zijn werk zou hij u niet verteld hebben (CGVS, p. 13). U legt een document van de tewerkstelling voor de overheid van uw vader neer maar meer informatie kan u hierover niet geven (CGVS, p. 16). Daar het reeds lang geleden is, kan u het zich niet meer herinneren. Wanneer hij is beginnen werken voor de autoriteiten en wanneer hij stopte weet u niet. U weet ook niet of hij problemen kende met de taliban toen hij voor de autoriteiten werkte. U weet zelfs niet of de taliban zelfs bestonden of niet. Op het moment dat u uit het land vertrok, zou hij op de velden gewerkt hebben (CGVS, p. 13). **U koppelt uw beweerde problemen met de taliban met andere woorden niet aan het werk van uw broer bij het leger of de vroegere overheidsjob van uw vader.**

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De resterende door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw vader en broer. De foto's van u, uw broer E.(...) en vader bieden geen toegevoegde waarde aan uw ingeroepen asielmotieven. Uit deze foto's kan bovendien nergens afgeleid worden dat deze personen daadwerkelijk uw familieleden zijn. Ook uw foto's van onderweg vormen geen bewijs van uw beweerde vluchtmotieven.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er

mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in

zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and**

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken.

Uw advocate haalt kort op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u ook een ernstig risico loopt omwille van uw verblijf in een Westers land (CGVS, p. 24). Er wordt echter nagelaten in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Er moet worden vastgesteld dat u volgens uw eigen verklaringen minstens tot dertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (CGVS, p. 5). Uw exacte vertrekdatum uit het land toont u niet aan noch dat u jarenlang onderweg zou geweest zijn. U legt weliswaar enkele foto's neer waarvan u beweert dat ze onderweg in Turkije genomen werden, maar dit valt niet af te leiden uit hetgeen afgebeeld staat. Aangezien uw leeftijd verder ook betwist werd, kan de vraag gesteld worden of u niet ook al ouder was bij vertrek uit Afghanistan. U heeft bij deze niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker legt op 19 september 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het gaat om zijn contract van onbepaalde duur bij Telecom Center BVBA en foto's van zijn vermoorde broer E.

Verweerder legt op 4 september 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het gaat om een bundel algemene landeninformatie.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

*“Vooreerst merkt het CGVS op dat uw **algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was** bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 zeventien jaar oud te zijn. Uw administratieve geboortedatum werd 31 augustus 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 4 oktober 2021 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw leeftijd echter vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op 1 januari 2002. Rekening houdende met deze geboortedatum van 1 januari 2002 wil dit zeggen dat u ook minstens achttien jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 24 augustus 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was.*

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 10 februari 2023 stelt u ongeveer achttien jaar oud te zijn en baseert u zich op wat uw moeder u gezegd zou hebben. Geconfronteerd met het leeftijdsonderzoek dat eerder hier in België werd uitgevoerd en waaruit bleek dat u ouder dan achttien jaar was, verklaart u dat toen u hier aankwam uw moeder u zei dat u ongeveer zeventien jaar oud was en u op basis daarvan nu dan achttien jaar bent. U poneert dat de leeftijd hier bepaald werd door een machine en dat het niet uw fout is en er niets aan kan doen. U voegt hier nog aan toe dat u uw taskara heeft bezorgd maar dat hier het resultaat van de machine telt. Uit de vertaling van uw taskara blijkt vooral dat uw leeftijd op basis van uw uiterlijke verschijning geschat werd. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten zoals taskara's afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (een kopie van de informatie waarop dit gebaseerd is, werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U blijft met andere woorden volhouden minderjarig te zijn geweest toen u uw

verzoek om internationale bescherming indiende en zelfs nog achttien jaar te zijn tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ook eerder bij DVZ bleef u volhouden dat uw echte leeftijd zeventien jaar was. U beweerde daar namelijk vier jaar geleden, toen u dertien jaar oud was, te zijn vertrokken (Verklaring DVZ, punt 10). In Roemenië heeft u zich bovendien nog jonger voorgedaan: daar zou uw geboortedatum geregistreerd staan op 1 januari 2006 (Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 01/10/2021; Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 03/11/2021). Dat uw geboortjaar op basis van de leeftijdstest aangepast werd van 31 augustus 2004 naar 1 januari 2002, is toch wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder zowel in Bulgarije als in Roemenië, respectievelijk op 28 april 2021 en 3 juni 2021, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result; Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 01/10/2021; Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 03/11/2021 in het administratief dossier). In Roemenië verdween u echter met de noorderzon waardoor uw verzoek om internationale bescherming werd ingetrokken. Evenwel gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS of u eerder in een ander land asiel aanvroeg, stelt u niet vrijwillig ergens anders asiel te hebben aangevraagd maar wel door de politie te zijn gearresteerd en vingerafdrukken te hebben moeten afgeven (CGVS, p. 24). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleef u eerder volhouden nergens anders een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en enkel vingerafdrukken te hebben afgegeven. In welke landen weet u evenwel niet (Verklaring DVZ, punt 22 en punt 24). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en Roemenië en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een **gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming**.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. **Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn hoegenaamd niet overtuigend.**

Ten eerste kan er **geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw neef Z.(...) lid was van de taliban**. Zo start u het persoonlijk onderhoud bij het CGVS met onder andere de opmerking dat Z.(...) uw neef langs vaderszijde is en niet die van uw vader, zoals u bij DVZ zou hebben aangegeven. Hij zou met andere woorden de zoon van uw oom langs vaderszijde zijn (CGVS, p. 3). Bij DVZ verklaarde u evenwel dat Z.(...) uw oom was. Geconfronteerd met hetgeen u in uw vorig interview pretendeerde, herhaalt u dat ze toen neerschreven dat hij uw oom langs vaderszijde was maar dat dit niet het geval is. Gevraagd hoe het komt dat deze fout gemaakt werd, stelt u dat u geen idee heeft. Uw sociaal assistent zou het verslag aan u hebben voorgelezen en u merkte onder andere deze fout toen op. U werd verteld de fouten recht te zetten tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 3). Dat u echter deze fouten niet reeds corrigeerde toen het verslag bij DVZ aan u werd voorgelezen en u het ter goedkeuring ondertekende, is opmerkelijk.

Voor zover u zich kan herinneren zou Z.(...) sinds meer dan twee à drie jaar lid van de taliban zijn en hij zou sinds heel lang contacten met de taliban gehad hebben (CGVS, p. 8). U zou nog een kind en heel jong geweest zijn (CGVS, p. 9). Welke rang deze neef bij de taliban had, kan u niet zeggen. U kent de rangen van de taliban niet en weet niet of hij een commandant of soldaat was. Ook over zijn taken of functies bij de taliban blijft u vaag, u haalt aan dat hij zoals de anderen in jullie oude huis verbleef en dat ze vochten en rond patrouilleerden. Of hij de leider was van de andere taliban die ook in jullie oude huis verbleven, kan u niet zeggen. U oppert vaagweg dat hij misschien verantwoordelijk was voor hen of dat hij misschien een vriend was van hen of dat zij vrienden waren voor wie hij werkte (CGVS, p. 10-11). Dat u zo weinig weet te vertellen over uw eigen neef, die sinds heel lang lid zou geweest zijn van de taliban

en met wie jullie persoonlijke problemen zouden gekregen hebben, is eigenaardig. Temeer hij in die laatste periode naast jullie woonde (CGVS, p. 7).

Verder legt u **tegenstrijdige verklaringen af bij uw opeenvolgende onderhouden bij DVZ en het CGVS waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde grondconflict**. Waar u bij DVZ verklaarde dat de oom van uw vader, genaamd Hassan, een stuk van de grond aan de familie had gegeven en zijn zonen ertegen waren en deze grond met geweld wilden teruggeisen, voert u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat deze oom H.(...)helemaal geen kinderen had (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 2). U voegt hier nog aan toe dat u niet weet of de tolk het verkeerd begrepen heeft of dat u de vraag verkeerd heeft beantwoord (CGVS, p. 2). Dat u echter bij DVZ uitdrukkelijk aangaf dat de zonen van deze oom, die gelinkt waren aan de taliban, u en de hele familie met de dood bedreigd hadden om deze grond terug te eisen, terwijl deze oom in werkelijkheid helemaal geen zonen zou hebben, doet de wenkbrauwen fronsen. De reden waarom uw verklaringen bij DVZ afwijken van deze bij het CGVS kent u niet. U voert aan dat u zichzelf misschien niet correct heeft uitgelegd of moe was van uw reisweg en daarom misschien fouten maakte of dat de tolk misschien niet alles zou begrepen hebben (CGVS, p. 21-22). Deze poging tot verweer kan evenwel niet overtuigen. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming repte u bovendien met geen woord over dit grondconflict. U haalde daar enkel aan dat u vertrokken was uit Afghanistan omwille van problemen met de taliban dewelke u wilden rekruteren (Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdeling). Tijdens uw interviews bij de DVZ en het CGVS maakt u dan weer nergens gewag over deze gedwongen rekrutering van de taliban maar spreekt u enkel nog over uw familieleden bij de taliban die u wilden vermoorden omwille van de vete met hen (CGVS, p. 17 en 19). Ook bent u tegenstrijdig tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over wanneer de oom van uw vader H.(...)zijn grond aan uw vader zou hebben gegeven. Waar u eerst beweert dat hij ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan het land op jullie naam zette en jullie verhuisden naar zijn huis om bij hem in te wonen, stelt u later tijdens het persoonlijk onderhoud dat jullie ongeveer twee maanden voor uw vertrek verhuisden naar het huis van de oom van uw vader en de taliban in deze laatste twee maanden jullie oude huis in gebruik namen (CGVS, p. 8, 10 en 12).

Voorts kan er **geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat de taliban u beschuldigen van spionage**. Gevraagd waarom u beschuldigd werd van spionage daar u toch geen banden met de overheid had, bevestigt u dat u inderdaad geen linken met de autoriteiten had en niets deed, maar dat het allemaal een excuus was voor het grondconflict en om de grond in te nemen (CGVS, p. 19-20). Aangezien er echter aan dit beweerde grondconflict geen geloof kan worden gehecht, wordt er ook geen geloof gehecht aan de beweerde beschuldiging van spionage.

Tevens is het **weinig geloofwaardig dat de taliban uw broer E.(...) vermoordden**. Waar u bij DVZ beweerde dat de inval van de taliban bij u thuis, waarbij ze u zochten, in de avond plaatsvond, corrigeert u zichzelf aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw neef en zijn talibanvrienden vroeg in de ochtend naar uw huis kwamen om u te zoeken (Vragenlijst, punt 5; CGVS, 2 en 19). Ook hier dient opgemerkt te worden dat u deze fout vreemd genoeg niet eerder corrigeerde toen het verslag bij DVZ aan u werd voorgelezen en u het verslag ter bevestiging ondertekende. Dat uw broer net diezelfde nacht naar huis zou gekomen zijn met verlof, is wel heel toevallig. Temeer u pretendeerde dat hij maar eens per jaar met verlof naar huis kwam in het geheim (CGVS, p. 15). Dat uw neef bovendien op de hoogte zou geweest zijn over uw broer zijn werk, kan niet overtuigen. U beweerde namelijk dat in het begin niemand op de hoogte was van uw broer zijn dienst in het leger (CGVS, p. 15). Als iemand naar uw broer vroeg, zouden jullie altijd tegen die persoon gezegd hebben dat hij werkte in Kabul (CGVS, p. 20). Uw neef zou er in de laatste periode achter zijn gekomen dat hij werkte voor het leger maar hoe hij erachter kwam, weet u niet. U stelt dat misschien iemand hem dit vertelde of dat hij iets zag. Gevraagd wie hem zou hebben geïnformeerd, daar heeft u geen idee over (CGVS, p. 15 en 20). Waar u trouwens bij het CGVS verklaarde dat uw neef Z.(...) en zijn collega's uw broer vermoordden, poneerde u evenwel bij DVZ dat de zonen van H.(...)wisten dat uw broer E.(...) bij het leger zat en hem vermoordden omdat uw broer niet wilde stoppen met zijn werk (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 17 en 19).

Wat uw situatie betreft, kan tot slot worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Over uw broer zijn werk bij het nationale leger kan u zo goed als geen informatie geven. Enkel dat hij vier jaar diende in het district Grishk van de provincie Helmand. Ook over

*zijn documenten weet u niets te vertellen. U verschuilt zich achter de bewering dat u analfabeet bent en niet kan lezen over wat de documenten gaan en niemand zou u meer informatie over de documenten gegeven hebben toen u ze ontving (CGVS, p. 14). Twee foto's laten een man in uniform met wapen zien. Aan foto's kan weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U bezorgde u een kopie van het rijbewijs van uw vader. Wat uw vader precies van werk deed, kan u niet zeggen. Hij zou u verteld hebben dat hij de autoriteiten diende en u denkt dat hij een chauffeur was. U baseert zich hiervoor op het document met symbolen van voertuigen maar meer over zijn werk zou hij u niet verteld hebben (CGVS, p. 13). U legt een document van de tewerkstelling voor de overheid van uw vader neer maar meer informatie kan u hierover niet geven (CGVS, p. 16). Daar het reeds lang geleden is, kan u het zich niet meer herinneren. Wanneer hij is beginnen werken voor de autoriteiten en wanneer hij stopte weet u niet. U weet ook niet of hij problemen kende met de taliban toen hij voor de autoriteiten werkte. U weet zelfs niet of de taliban zelfs bestonden of niet. Op het moment dat u uit het land vertrok, zou hij op de velden gewerkt hebben (CGVS, p. 13). **U koppelt uw beweerde problemen met de taliban met andere woorden niet aan het werk van uw broer bij het leger of de vroegere overheidsjob van uw vader.***

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De resterende door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw vader en broer. De foto's van u, uw broer E.(...) en vader bieden geen toegevoegde waarde aan uw ingeroepen asielmotieven. Uit deze foto's kan bovendien nergens afgeleid worden dat deze personen daadwerkelijk uw familieleden zijn. Ook uw foto's van onderweg vormen geen bewijs van uw beweerde vluchtmotieven.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij zich voor wat zijn leeftijd betreft gebaseerd heeft op wat zijn moeder hem vertelde en wat ook te lezen valt op zijn taskara en dat hij op geen enkel ogenblik de intentie heeft gehad de asielinstanties te misleiden. Aangezien verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming bij zijn registratie (Fiche NBMV) en op de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ) door de opgave van een precieze geboortedatum, zijnde 31 augustus 2004, in wezen verklaarde zeventien jaar en bijgevolg minderjarig te zijn, en zich dus op zijn minst twee jaar jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, zonder enige valabele verklaring, komt zijn algehele geloofwaardigheid reeds in het gedrang. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, aanwezig in het administratief dossier, blijkt immers dat verzoeker op datum van 4 oktober 2021 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar jaar die waarschijnlijk nog hoger ligt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zich in Roemenië bovendien nog jonger heeft voorgedaan, aangezien hij daar geregistreerd staat als geboren op 1 januari 2006. Voor zover verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in zijn verzoekschrift nog tracht te betwisten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij in Bulgarije en Roemenië hardhandig werd aangepakt en systematisch gediscrimineerd en racistisch behandeld werd door de bevolking en de politie waardoor het niet hoeft te verbazen dat hij er niet wilde blijven en asiel aanvragen, kan hij niet overtuigen. Zo gaf verzoeker met betrekking tot Bulgarije aan "Ik wil niet terugkeren naar Bulgarije. Als ik terugkeer zal ik gedeporteerd worden (...) Ik hou niet van het land, ik vind België leuk en wil hier blijven" (Verklaring DVZ, vraag 33). Uit zijn verklaringen blijkt ook dat verzoeker naast Bulgarije en Roemenië ook Griekenland, Hongarije,

Oostenrijk en Duitsland doorkruiste om uiteindelijk in België aan te komen (Verklaring DVZ, vraag 37). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat verzoeker zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en Roemenië en helemaal doorgereisd is tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met de zelfverklearde dringende nood aan internationale bescherming.

Verzoeker stelt dat hij aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat er een paar fouten waren geslopen in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken die vermoedelijk verkeerd vertaald werden door de tolk en wijt dit ook aan de *modus operandi* van de verwerende partij. Hierbij geeft verzoeker aan dat men alles zo snel mogelijk tracht af te handelen en de asielzoeker wordt afgescheept met de mededeling dat er op het Commissariaat-generaal genoeg tijd zal zijn om het verhaal te vertellen. Een dergelijk algemeen betoog laat evenwel niet toe afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen. Verzoeker verduidelijkt ook niet op welke wijze de tolk fouten zou hebben kunnen gemaakt. Het argument dat hij er de kans niet kreeg om zijn relaas te doen en telkens werd aangemaand kort en bondig te zijn, wordt tegengesproken door het feit dat uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hem de kans werd gegeven een omstandig relaas te geven van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht (Vragenlijst DVZ vraag 3.5). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk aangaf dat zijn oom lid was van de taliban en Z. heette, alsook dat de oom van zijn vader H. een stuk grond aan de familie had gegeven en dat diens zonen hiertegen waren. Uit deze vragenlijst blijkt ook dat dit hem werd voorgelezen, dat hij hiermee akkoord ging, alsook dat hij er geen opmerkingen over had. Het argument dat hij dit onmiddellijk heeft rechtgezet bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werpt hier geen ander licht op.

Het betoog dat hem bij de registratie de vraag werd gesteld met wie heb je problemen en hij hierop antwoordde "met de taliban" en vervolgens onderbroken werd door de ondervrager met de mededeling dat dat voldoende was als antwoord, vindt geen feitelijke weerslag in de registratiefiche. De Raad stelt vast dat verzoeker naar het motief voor zijn reis naar België werd gevraagd, waarop werd neergeschreven "*Vertrokken uit Afghanistan omwille van problemen met de taliban welke mij wilden recrutereren*" (Registratiefiche, p. 3). Hieruit blijkt dat verzoeker zelf zijn problemen met de taliban nader duidde en hierbij aangaf dat ze hem wilden rekruteren. Het argument dat hij nooit heeft gesproken over gedwongen rekrutering gaat dan ook niet op.

Het betoog dat hij niet begrijpt wat er vreemd is aan de vaststelling dat hij niet veel informatie kon geven over zijn neef Z. die een talibanlid is, omdat de taliban niet uitgebreid aan hem gaat vertellen wat hij deed, welke rang hij had en welke aanslagen hij plande, gaat volstrekt voorbij aan de pertinente vaststellingen desbetreffend. Zo werd vastgesteld dat verzoeker geen weet heeft van de rang die deze neef bij de taliban had, weet hij niet of hij een commandant of soldaat was of de leider van de taliban die in verzoekers oude huis verbleven en met betrekking tot zijn taken enkel kon zeggen dat ze vochten en rond patrouilleerden. In navolging van verweerder acht ook de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig weet te vertellen over zijn eigen neef, die sinds heel lang lid zou geweest zijn van de taliban en met wie hij ook persoonlijke problemen zou gekregen hebben te meer hij in die laatste periode naast verzoeker woonde. Aangezien verzoeker verklaarde problemen te hebben met zijn neef, die zelfs in verzoekers vorige huis verbleef, kan dan ook worden verwacht dat verzoekers diens positie binnen de taliban nader kan duiden, waarin verzoeker duidelijk in gebreke blijft.

Waar verzoeker aangeeft dat verwerende partij alles door elkaar haalt en hem niet goed heeft begrepen en hierbij verduidelijkt dat de taliban twee keer is langs geweest bij hem thuis, dat het de eerste keer 's nachts was en ze 's morgens zijn teruggekomen, kan hij niet overtuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals al de gebeurtenissen op één en dezelfde avond plaatste. Zo stelde hij zelf in zijn vrije relaas "*(...) Op een avond (...) zijn Amerikaanse soldaten naar het dorp en bij ons gekomen en hebben bepaalde leden van de Taliban vermoord. Na deze aanval zijn de soldaten vertrokken en is de Taliban naar het dorp gekomen. Ze zijn ook naar ons huis gekomen. Die avond was ik niet thuis. Ze zochten mij, ze beschuldigden mij dat ik een spion was voor de Amerikanen. Ze vroegen aan mijn vader waar ik was. Ze dachten dat ik degene was die aan de soldaten gezegd heeft dat er Taliban in het dorp was. Ik was er niet, ik was bij mijn schoonbroer. Ze hebben mijn broer E.(...) wel gevonden., hij werkte voor het leger, dat was een extra reden om hem te ontvoeren en te vermoorden. (...) Diezelfde avond heeft mijn vader mijn schoonbroer*

gebeld om te zeggen dat ze mijn broer hadden vermoord. Ik heb dan het land verlaten diezelfde avond" (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5) (eigen onderlijning). Ook hier dient opgemerkt te worden dat verzoeker al deze fouten niet eerder corrigeerde toen het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen en hij het verslag ter bevestiging ondertekende.

Het is de Raad niet duidelijk wat verzoeker tracht aan te tonen of te weerleggen met de stelling dat de taliban aan zijn vader vroegen wie de jongeman was en hij vertelde dat dit zijn andere zoon was en nadat dit geverifieerd werd bij Z. die hen vertelde dat zijn broer voor de overheid werkte waarna hij vermoord werd. Hiermee weerlegt noch verklaart verzoeker immers de volgende vaststellingen: *"Dat uw broer net diezelfde nacht naar huis zou gekomen zijn met verlof, is wel heel toevallig. Temeer u pretendeerde dat hij maar eens per jaar met verlof naar huis kwam in het geheim (CGVS, p. 15). Dat uw neef bovendien op de hoogte zou geweest zijn over uw broer zijn werk, kan niet overtuigen. U beweerde namelijk dat in het begin niemand op de hoogte was van uw broer zijn dienst in het leger (CGVS, p. 15). Als iemand naar uw broer vroeg, zouden jullie altijd tegen die persoon gezegd hebben dat hij werkte in Kabul (CGVS, p. 20). Uw neef zou er in de laatste periode achter zijn gekomen dat hij werkte voor het leger maar hoe hij erachter kwam, weet u niet. U stelt dat misschien iemand hem dit vertelde of dat hij iets zag. Gevraagd wie hem zou hebben geïnformeerd, daar heeft u geen idee over (CGVS, p. 15 en 20). Waar u trouwens bij het CGVS verklaarde dat uw neef Z.(...) en zijn collega's uw broer vermoordden, poneerde u evenwel bij DVZ dat de zonen van H.(...)wisten dat uw broer E.(...) bij het leger zat en hem vermoordden omdat uw broer niet wilde stoppen met zijn werk (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 17 en 19)."*

De Raad kan de verwerende partij ook bijtreden waar uit verzoekers eigen verklaringen wordt afgeleid dat hij zijn beweerde problemen met de taliban niet koppelt aan het werk van zijn broer bij het leger noch aan de vroegere overheidsjob van zijn vader. Met de stelling in het verzoekschrift dat hij uiteraard gevaar loopt in Afghanistan omwille van de jobs van zijn broer en vader gezien zij als verraders en aanhangers van de overheid worden gezien en de hele familie hierdoor gevaar loopt, plaats hij zijn eerdere verklaringen niet in een ander licht.

Wat betreft de foto's van verzoekers broer E. zoals gevoegd bij zijn aanvullende nota, stelt de Raad vast dat dit louter fotokopieën zijn en bijgevolg gelet op hun manipuleerbaarheid bewijswaarde ontberen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid of het daadwerkelijk om verzoekers broer is en in welke omstandigheden deze persoon om het leven is gekomen noch wat het verband zou zijn met verzoekers beweerde nood aan internationale bescherming.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift uitgebreid melding van een vrees voor vervolging vanwege zijn verwestering en zijn verblijf van twee jaar in België.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door de beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben

talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022, waarnaar verwezen wordt in de verweernota van verwerende partij, die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijnen hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïsoleerd/vervolgd.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker weliswaar dat hij ondertussen twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Losstaand van de vaststelling dat hiervan geen bewijsstukken worden voorgelegd, moet alleszins worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is. Een verdere concretisering en uitdieping van deze elementen ontbreekt. Het louter neerleggen per aanvullende van zijn contract bij Telecom Center wijzigt hier niets aan.

De duur van zijn verblijf in België sinds augustus 2021, *in casu* slechts twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden.

De Raad erkent dat verzoeker zijn herkomstland verliet toen hij nog minderjarig was, doch verzoeker toont echter niet *in concreto* aan dat deze omstandigheid maakt dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen, zoals deze thans worden vormgegeven door de taliban. Verzoeker heeft minstens tot zijn vijftiende levensjaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er blijkt ook dat verzoeker naar eigen zeggen reeds lang met de taliban in zijn dorp leefde en de overheid daar niet aanwezig was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-12). Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit

gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zynen hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft het arrest van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Het door verzoeker geciteerde arrest had bovendien betrekking op een verzoeker die zijn verwestering zeer concreet had uitgewerkt, waarbij hij onder meer werd geadopteerd door een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond en een liefdesrelatie onderhield met een niet-moslima.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De Raad herhaalt nog dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP

omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF